

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1561/2014
12.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиље Т.Р. из С., чији је пуномоћник Љ.З., адвокат у С., против тужене Н. ДОО Е. и. и. у., из Б.П., кога заступа М.К., адвокат у Н.С., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору број Гж1 39/14 од 12.03.2014. године, у седници већа одржаној 12.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Т.Р. из С. изјављена против решења Вишег суда у Сомбору број Гж1 39/14 од 12.03.2014. године.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, Судска јединица у Србобрану је решењем број П1 872/13 од 18.06.2013. године одбацио тужбу тужиље Т.Р., против туженог поднету том суду 07.05.2013. године. Обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.450,00 динара, у року од осам дана.

Виши суд у Сомбору је решењем број Гж1 39/14 од 12.03.2014. године одбио жалбу тужиље и потврдио назначено решење Основног суда у Новом Саду. Одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења Вишег суда у Сомбору, тужиља је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и поставио је захтев за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Одлучујући о ревизији тужиле, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Из списка произилази да је тужилин пуномоћник тужбу предала лично 07.05.2013. године, на пријемном шалтеру Основног суда у Новом Саду. На пријемном печату Основног суда у Новом Саду је констатовано да је тужба поднета у три примерка са два прилога. Тужбу је сачинила адвокат Љ.З., што је потврдила печатом и потписом. На првој страни тужбе је констатовано да је тужба сачињена у три примерка и да се прилаже пуномоћје, решење број 2/2012 од 24.12.2012. године и изјава. У прилозима уз тужбу се налази решење број 2/2012, и изјава Б.Ј., послодавца, али не и пуномоћје за адвоката З.Љ..

Првостепени суд је 14.05.2013. године тужбу уз допис доставио туженом на одговор. Тужени је 17.06.2013. године доставио одговор на тужбу, а следећег дана је Основни суд у Новом Саду решењем одбацио тужбу тужиле као непотпуну јер недостаје пуномоћје адвоката која је потписала тужбу. У жалбеном поступку Виши суд у Новом Саду је решењем број Гж1 103/2013 од 07.08.2013. године вратио списе Основном суду ради провере. У поступку провере су саслушана два сведока, радница на пријему поште првостепеног суда која је порекла да је уз тужбу приложено пуномоћје адвоката Љ.З., те је тврдила да су приложена два прилога која се у списима налазе и како је то и констатовано на пријемном печату. Послодавац тужене је изјавио да није било прикључено пуномоћје уз примерак тужбе која је њему достављена на одговор. Потом је Виши суд одлучио о жалби тужиле тако што ју је одбио јер није прихватио жалбене наводе тужиле да је уз тужбу поднео и пуномоћје за адвоката.

Правилно су нижестепени судови применили чл. 91. ст. 1. и чл. 101. ст. 5. Закона о парничном поступку када су тужбу као непотпуну одбацили јер је изјављена од стране адвоката који уз тужбу није приложио и пуномоћје за заступање тужиле у овом радном спору. Та чињеница је утврђена на основу изведених и оцењених доказа.

Ревидент у ревизији понавља жалбене тврдње које је другостепени суд ценио и дао образложене разлоге зашто нису прихваћене.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију, јер овај одговор није био нужан по члану 161. у вези члана 150. ЗПП.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**